

DE ROOIE ROEPTOETER

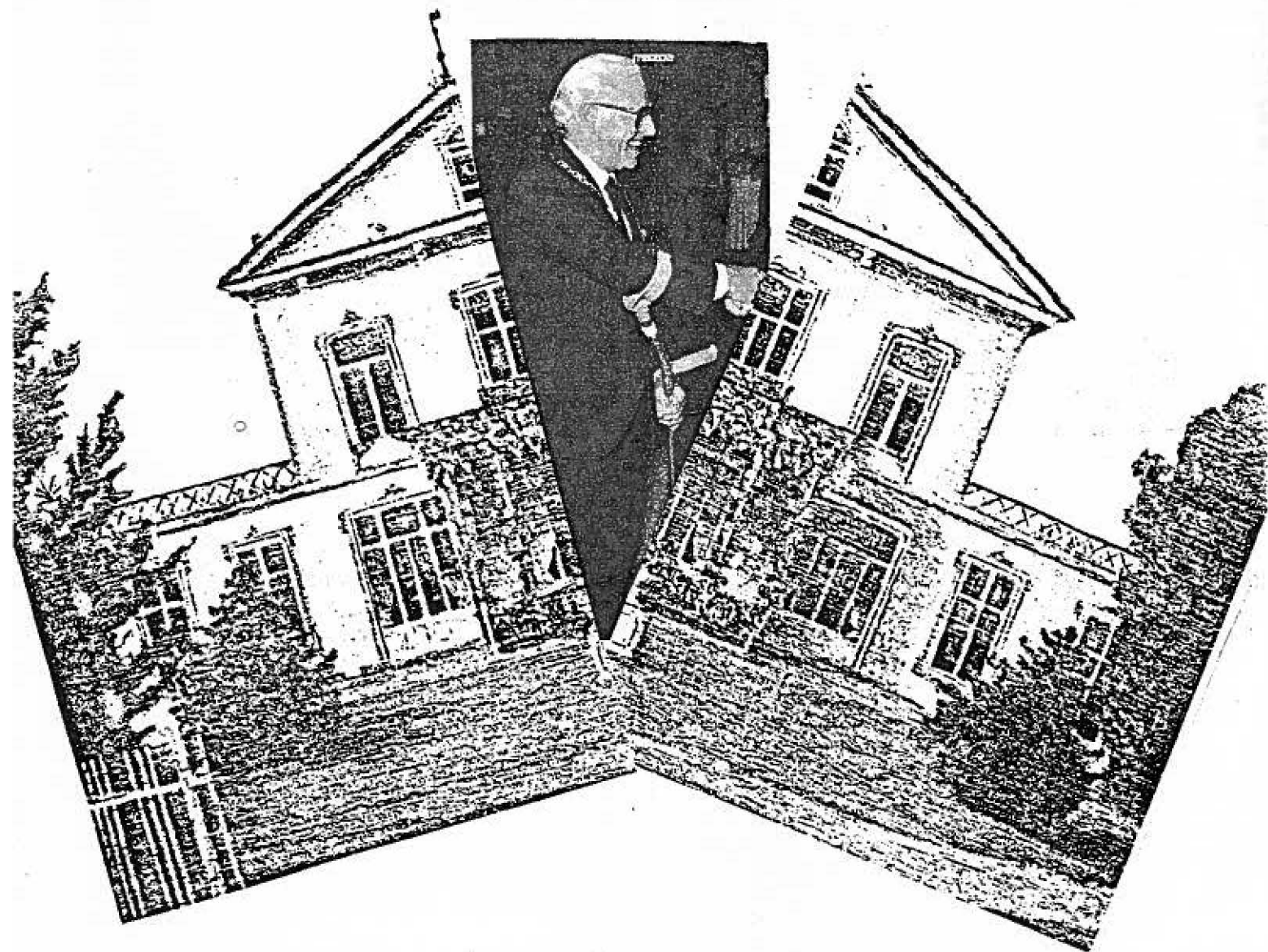
JAARGANG 2, N°4, SEPTEMBER 1987

De Rooie Roeptoeter is een afhankelijke, onregelmatig verschijnende actiekrant voor Oisterwijk. De RRT beoogt een bindend element te zijn voor mensen in strijd voor een leefbaar bestaan en is een spreekbuis voor allen die door het kapitalisme en andere vormen van onderdrukking en uitbuiting monddood worden gemaakt. De RRT belicht vanuit een linkse optiek politieke en culturele ontwikkelingen in Oisterwijk en geeft bekendheid aan publicaties en manifestaties van CPN-PPR-PSP en sociale bewegingen die opkomen voor een veilige en rechtvaardige maatschappij. Een steunabonnement kost f 5,- per jaargang (buiten Oisterwijk f 10,-) te voldoen op gironummer 5264985 tnv werkgroep CPN-PPR-PSP te Oisterwijk. Je krijgt dan 6 keer dit schitterende blad bezorgd (als alles meezit tenminste).

Redactiecollectief De Rooie Roeptoeter
Postbus 340 5060 AH Oisterwijk

COLOFON

PYRRUS OVERWINNING

2 DE OISTERWIJKSE MILIEUVERENIGING ALS WAAKHOND

Sinds 1981 worden ontwikkelingen betreffende Oisterwijk's milieu kritisch gevolgd, en waar nodig aan de kaak gesteld, door de Oisterwijkse Milieuvereniging (OMV). De noodzaak van zo'n organisatie mag blijken uit de vele klappen die de Oisterwijkse natuur te verduren krijgt tegenwoordig, naast het landelijk beeld van zure regen, bodemverzuring en gifstortplaatsen. De RRT had een gesprek met OMV Voorzitter Magda Peeters en Secretaris Aad van Gelswijk over de ontstaansgeschiedenis en de activiteiten van de OMV. Daarnaast ook een terugblik op wat het allemaal heeft uitgehaald. Is er echt wat verbeterd of veranderd?

DE LEERFABRIEK

De stankoverlast van de leerfabriek werd een aantal omwonenden in 1981 te gortig. Zij verenigden zich in een werkgroep die zich als gesprekspartner naar de gemeente en de leerfabriek toe kon opstellen. Bij de overlast van de leerfabriek kwam echter ook Opstalan als minder fris bedrijf ter sprake. De werkgroep heeft zich in de loop van 1981 als vereniging laten inschrijven om als rechtspersoon een vuist te kunnen maken tegen de twee vervuilers. Door de bouw van een waterzuiveringsinstallatie viel de leerfabriek af als "milieu vervuiler", en daarmee kon de vereniging meer aandacht vestigen op Opstalan. Deze laatste verdiende deze aandacht ook ten volle, echter in een niet al te best daglicht.

OPSTALAN

Dit bedrijf, als fabrikant van dak isolatieplaten, maakt gebruik van een aantal stoffen die grote milieu risico's met zich mee brengen, bv. Di iso Cynaat (een niet biologisch afbreekbaar gif) en Freon (een aantaster van de ozonlaag). Aandacht van wetenschappers voor de bedreigde ozonlaag, gecombineerd met verhalen en informatie van (ex)-werknemers maakten de OMV achterdochtig over de "zuiverheid" van het bedrijf. De door de gemeente verstrekte hinderwetvergunning bevatte slechts summiere verordeningen wat betreft milieu eisen, bijvoorbeeld: "Rookgassen moeten onder het niveau 'x' liggen" (Dat klinkt wel aardig, maar zegt alleen iets over de 'roet' uitstoot en niets over verbrandingsgassen). Gedurende het wethouderschap van Van Rooij in milieuzaken hing er een duistere sfeer over het gehele bedrijf. Geruchten over financiële banden tussen Van Rooij en Van Opstal (eigenaar van het bedrijf) maakten de zaak er niet meer betrouwbaar op, al zijn deze banden nooit aangetoond.

Een aantal instanties en particulieren dienden bezwaren in tegen de nieuwe hinderwetvergunning die was opgesteld, en door snel handelen van de OMV is een voorlopige voorziening door de Directeur Generaal voor Milieuhygiene tegengehouden, waardoor extra aandacht werd gevestigd op de nieuwe hinderwetvergunning. Het voornaamste bezwaar van de OMV is het uitblijven van maatregelen tegen

de uitstoot van Freon (een gas dat wordt gebruikt voor het maken van het schuim in de isolatieplaten). Het gaat daarbij niet om kleine hoeveelheden, maar om vele honderden tonnen per jaar! En dat terwijl vele Oisterwijkers het gebruik van spuitbussen achterwege laten om de ozonlaag te besparen. De bezwaren tegen de hinderwet kwamen eind juni j.l. bij de Raad van State. Bij het ter pers gaan van deze RRT was het verloop daarvan nog niet bekend.

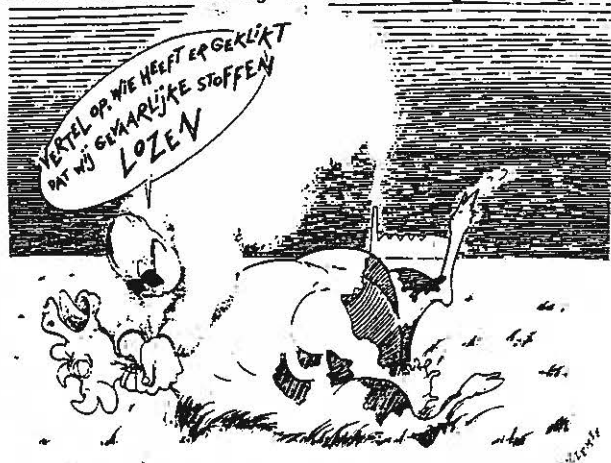
Naast deze juridische aanpak is er ook reeds tweemaal een milieu onderzoek aangevraagd en uitgevoerd, waarbij echter tot ieders verbazing niets werd gevonden, met uitzondering van stoffen afkomstig van de leerfabriek. Dit in tegenstelling tot interne bronnen, die dumpplaatsen aanwezen. Zo zijn er ook de nodige verdenkingen tegen de stoffen die mogelijk in het Kuipersloopje voor komen. Een onderzoek hiernaar moet nog plaatsvinden.

NEOCHROOM

Achtervolgd door milieuschandalen en reeds door enkele gemeenten weggestuurd, met of zonder proces verbaal, Neochroom stuitte op geen enkel bezwaar van het Oisterwijkse gemeentebestuur om zich hier te vestigen. Gezien de historie van het bedrijf van de gebroeders De Rouw, en recente ervaringen met Budelco, een soortgelijke galvanisch bedrijf in Budel, lijkt een voorzichtige opstelling van de gemeente noodzakelijk en voor de hand liggend. "Maar Oisterwijk doet geen moer", aldus een boze voorzitter. Het is hoogst verontrustend dat er pas een paar jaar met een redelijke hinderwetvergunning wordt gewerkt. Tegen Neochroom kan het OMV weinig doen, wegens geslotenheid van de gemeente op dit punt. Er staan echter nog wel een aantal actieplannen op stapel, om ook dit bedrijf aan te pakken.

HONDENSPORT

De OMV is op vele terreinen bezig, en begaan met het Oisterwijkse milieu. Naast de genoemde bedrijven worden ook planologische zaken door de OMV gevolgd en van commentaar voorzien. De Parel is helaas niet daardoor tegengehouden, maar het bezwaar tegen het oefenterrein van de hondensportvereniging midden op de Kampina, lijkt meer kans van slagen te hebben. Hier heeft de gemeente wederom een raar spelletje gespeeld. De hondensportvereniging zocht een ander oefenterrein, nadat het aan de Heisteege het veld moest ruimen vanwege o.a. geluisoverlast voor omwonenden. De gemeentegaf mondeling toestemming om een klein stukje privé grond boven het Belvertsvan te gebruiken. Het mondelinge karakter van de toestemming belet het OMV om een officieel bezwaar daartegen in te dienen, terwijl het geheel in strijd is met de taak en functie van de kampina volgens het bestemmingsplan. Er gebeurt dus iets wat niet mag, en de OMV stapt naar de politie om een overtreding te melden.

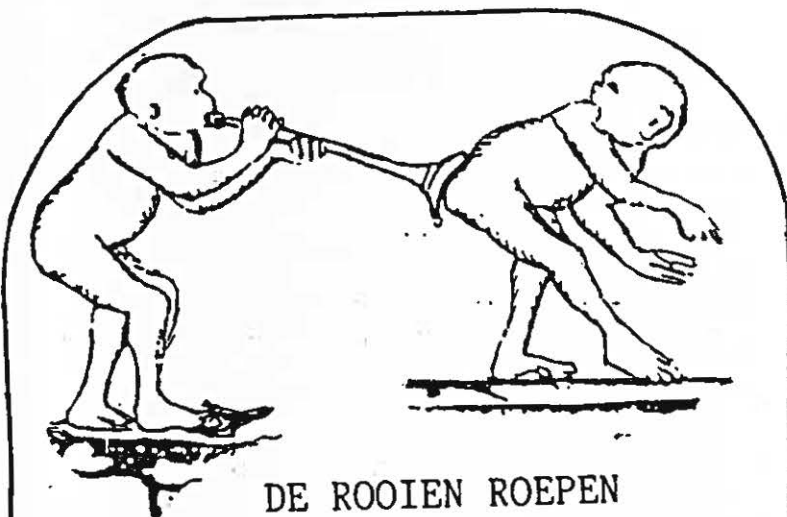

"Ja, maar men heeft toestemming van de gemeente, dus wij kunnen niets doen; sorry." De ene hand wast de andere, maar ze blijven wel een luchtje houden: Hondepoep in de go...kampina. Er is dan ook niet het laatste woord over gevallen, aldus de OMV.

RESULTATEN?

"Ja, we hebben dan wel weinig concrete resultaten kunnen boeken, maar er is wat betreft de openbaarheid van bestuur, en het verwerven en gebruiken van het spreekrecht bij commissie vergaderingen het nodige verbeterd", aldus de twee OMV bestuurders. Minder tastbare resultaten, zoals een mentaliteitsverandering m.b.t. milieu-problematiek (bv. glasbak, klein-chemisch afval, kringloop winkel) zijn mede op het conto van de milieu vereniging te schrijven. De OMV heeft naast de genoemde 'spectaculaire' onderwerpen veel energie gestoken, en doet dat nog, en het kritisch volgen van het Oisterwijkse beleid op diverse terreinen, waar het om milieu gaat. Blijkbaar schiet dat beleid nogal eens te kort. De OMV, en de RRT met haar, ziet dan ook met spanning uit naar het vele jaren in de maak zijnde gemeentelijk milieubeleidsplan. Volgens de heer Platjes, ambtenaar Milieu Zaken, is het hinderwetuitvoeringsprogramma binnenkort te verwachten. Wij hopen dan dat dit niet, zoals de milieubeleidsplannen van de helft van ruim zeventien gemeentes, als slecht geclassificeerd zal worden door Milieuhygiene. De OMV zal echter ook hierover een goede waakhond blijven, die haar eigen terrein tenminste in de gemeenteraad heeft gekregen.

Oisterwijkse Milieu Vereniging
Postbus 300
5060 AH Oisterwijk
tel:83376/88074

DE ROOIEN ROEPEN

De RRT had onlangs een telefonisch gesprek met burgemeester Opheij over het nieuwe administratiekantoor.

- RRT: Bent u tevreden met de komst van het nieuwe kantoor?
- O : Zeer zeker. Niet iedereen heeft de kans een monument na te laten. Arnold Meijer bijvoorbeeld heeft niks en kapelaan Huybers kwam er ook maar bekaaid vanaf. Ja, ik ben een tevreden man.
- RRT: U kon immers beschikken over een flinke CDA-steun.
- O : Ach, zoals u weet bestaat het CDA traditioneel uit ja-knikkers en beefkevers met een aangeboren ontzag voor uniformen en ambtsketenen. Dat was dus het grootste karwei niet.
- RRT: En de PvdA?
- O : Ook daar zijn de tijden veranderd. De 'Harry vd Berghjes' komen ook daar op. En u weet dat wethouder Ermen driftig solliciteert naar een burgemeestersambt elders. Je kunt dan moeilijk tegen een gemeentelijk kantoor knokken.
- RRT: Daar heeft u vast gelijk in. Maar ondervond u geen hinder van de 'Vrienden van Oisterwijk'?
- O : U bedoelt van mijn tennisvriendje Leeneman? Nee, hoor. Het was natuurlijk jammer dat hij geen belangen kreeg in de bouw van het kantoor. Maar hij is fair gebleven door de procedure tegen de bouw een beetje 'onhandig' te sturen. U begrijpt wat ik bedoel.
- RRT: Natuurlijk. Heeft u nog toekomstplannen?
- O : Ja, enkele. We denken erover de beide oude kerken te slopen om plaats te maken voor een V&D en een parkeergarage. De lokale TV zal in de toekomst de functie van de kerken overgaan nemen. U weet toch dat in de VS de TV-predikanten een grote invloed hadden op Reagan's succes? Ja, wij christen-democraten schuwen de vooruitgang niet.
- RRT: Meneer Opheij, we danken u voor dit openhartig gesprek.

EEN PLEIDOOI VOOR TOLERANTIE

in gesprek met Ben Verhulst

In juli 1987 bestond de Oisterwijkse PvdA zeventig jaar. Reden voor de jarige om haar geschiedenis eens uit de doeken te doen. De RRT had een gesprek met de auteur Ben Verhulst (75), een uiterst sympathieke sociaal-democraat.

AUTOBIOGRAFIE

Het boekje '70 jaar socialisme, Oisterwijk' (SDAP-PvdA 1917-1987) is naast een historisch document ook gedeeltelijk een stuk autobiografie van Verhulst geworden. Wie Ben een beetje kent concludeert al snel dat zijn inleidende woorden over de eerste socialistische òók op hem van toepassing konden zijn: "Vanwaar deze drang? Is het dat zij willen opkomen voor hun soortgenoten? Willen zij voor hun kinderen een betere maatschappij? Een maatschappij waar hun kinderen ook recht doen gelden op ontwikkeling en studie, opdat zij zich beter kunnen wapenen voor de strijd tegen de overheersende klasse?"

Het zijn vragen waar Verhulst zich dagelijks mee bezighoudt. Toen de jarige PvdA haar activiteiten plande bleek het Ben Verhulst te zijn die de taak op zich nam tot het schrijven van de sociaal-democratische geschiedenis. Hij was flink gemotiveerd en zag hierin een unieke mogelijkheid eigen gedachten te ordenen. Het is in deze zin dat Verhulst meent dat het boekje geen wetenschappelijk werk is geworden: "Het is naast een wandeling door de notulen van de SDAP een relaas dat ook gebaseerd is op eigen ervaringen". In de socialisten ziet Ben idealisten die steeds getracht hebben een betere samenleving te verwezenlijken.

KATHOLIEKE REPRESSIE

In zijn onderzoek stuitte Verhulst steeds weer op de onmenselijke relatie tussen katholieken en niet-katholieken. Deze intolerantie-wrijving is heden ten dage, volgens Verhulst, nog niet verdwenen. Hij woonde vroeger zelf in Amsterdam waar de tolerantie t.o.v. andersdenkenden veel groter was. Aldaar deed Verhulst zijn eerste sympathieën op voor socialisten van allerlei pluimage. Vooral hun tomeloze inzet werd door hem bewonderd. De Oisterwijkse intolerantie heeft hem altijd geobsedeerd. Verhulst meent dat de Oisterwijkse geschiedenis gekenmerkt wordt door een "nietsontziende verketterij". In zijn boekje gaat Ben er niet zo uitgebreid op in om boze reacties te voorkomen. Toch heeft hij nagedacht over mogelijke oorzaken. Een daarvan is zonder meer de geestelijkheid (priesters en fraters). Verhulst: "De oorzaak ligt niet bij de mensen zelf. Het werd hen vooral van boven opgelegd door de kerkleiding. Het idee dat andersdenkenden niet zouden deugen werd er voortdurend ingepompt". Volgens Ben zijn veel Oisterwijkers hier de dupe van geworden. Hij wijst op de kinderen van Van de Mierde die het broeger beslist niet makkelijk gehad hebben. Over de huidige lijn van de katholieke kerk is Ben erg pessimistisch. De katholieke repressie lijkt door figuren als Gijzen weer terug te keren. "Ja, voor gelovigen is er een bange tijd aangebroken", zo mijmert Verhulst.

RELIGIEUS-SOCIALISME

"Een katholiek moet toch verdraagzaam zijn? Een katholiek mag toch socialist zijn? Een socialist mag toch katholiek zijn?"

Het zijn dit soort vragen waarop Ben een antwoord zou willen geven. Hij noemt zichzelf een 'religieus-socialist' in navolging van 'rode dominees' als Buskes, Banning en Poppe. Het liefst zou Verhulst een brug slaan tussen gelovigen en socialisten. Hij doelt op de Oisterwijkse socialist Joan Willems die eveneens religieus georiënteerd was.

Veel inspiratie putte Ben uit het boekje 'Geloven in de PvdA?', waarin pastores hun opvattingen uiteen zetten. Zo schrijft Stan Poppe o.a:

"()Wij hopen op geestelijke winst uit onze onzekerheid over onze nieuwe problemen, op nieuwe inspiratie door samenwerking en gedachtenwisseling met meer en andere mensen in de strijd voor een rechtvaardige, houdbare en democratische samenleving ()".

Het zijn dit soort uitspraken die Verhulst van harte onderschrijft als we zijn overpeinzingen horen en zijn woorden lezen. Tolerantie is het toverwoord. Groepen die elkaar het licht in de ogen niet gunnen zouden eens goed naar elkaar dienen te luisteren.

FEEST IN DE SCHUUR

Op 7 juli j.l. werd Verhulst's boekje gepresenteerd in De Schuur, al enkele decennia in het bezit van de sociaal-democraten. Aanwezig waren ook Wim Kok en Jaap van de Doef. Wim Kok bleek niet veel meer dan een ingezette joker om het publiek warm te houden. Over Van de Doef was Verhulst veel meer te spreken. De Zeeuwse burgemeester (uitgenodigd omdat een Zeeuwse propagandist in 1917 de SDAP in Oisterwijk geformaliseerd had) had al eerder met Verhulst een gesprek gehad over het boekje. Tijdens zijn speech tracteerde Van de Doef kwistig op citaten uit Verhulst's onderzoek. Ook politiek bleken de beiden elkaar zeer goed te liggen. Het boekje werd in Oisterwijk goed ontvangen, zo vertelt Ben glimlachend. Het meest vereerd was hij over de komst van Mies Campfens, één van de kopstukken van het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis (IISG) in Amsterdam. Het IISG beheert de Oisterwijkse archieven van de SDAP en Ben heeft daar ettelijke uurtjes doorgebracht. In Verhulst waardeerde Campfens de bezielde socialist, die anders dan veel koele onderzoekers, persoonlijk betrokken bleek te zijn bij de geschiedschrijving van de SDAP. Het boekje besluit in 1940. Ooit zal er nog een tweede deel komen. Ook denkt Ben nog aan een studie naar Joan Willems. Solo-projecten zullen het echter niet meer worden. Het alleen te moeten werken is hem zwaar gevallen. Om 'stokpaardjes' te voorkomen en om meer objectiviteit in te bouwen acht hij samenwerking met gelijkgezinden onontbeerlijk. Wie voelt zich geroepen?

70 JAAR SOCIAAL DEMOCRATIE

Zeventig jaar sociaal-democratie is niet niks. Waren zo'n honderd jaar geleden sociaal-democraten de meest links ingestelde socialisten, nu blijken ze de meest gematigde parlementaire socialisten. Er is dus een heleboel gebeurd. Ook in Oisterwijk.

Oisterwijk had rond de eeuwwisseling al een behoorlijk proletariaat opgebouwd (vooral in leder- en tabaksnijverheid) dat de fabrieken mocht vullen. Aandacht voor deze geschiedenis is slechts te vinden bij de Werkgroep Integrale Geschiedschrijving Oisterwijk (WIGO). Maar ook de 70-jarige PvdA liet haar 'roots' blootleggen door Ben Verhulst. Een uitgebreide samenvatting van het boekje "70 jaar socialisme" verscheen al in het Kerkklokje (5-8-'87). Toch kunnen we best nog daar even op terugkomen.

GEÏNSTITUTIONALISEERDE SOCIALISME

Voor parlementaristen lijkt het logisch de geschiedenis van het Oisterwijkse socialisme te laten beginnen bij de oprichting van een plaatselijke afdeling van de SDAP (juli 1917). Dit is natuurlijk een misleidende voorstelling van zaken. Socialistische activiteiten vonden in Oisterwijk zeker al plaats vanaf 1890. In dat jaar bijvoorbeeld liet de patroon Jhr. De Kuyper een lijst aanleggen van sigarenmakers met socialistische sympathieën. De sigarenmakers van De Huifkar (opgericht in 1894) bleken rond 1900 in hoge mate anarchistisch geïntereerd. Zij waren vooral reizende sigarenmakers die niet veel heil zagen in de vestiging van een socialistische partij. Zo propageerde in Oisterwijk de anarchistische sigarenmaker Frits van Dartel een sterke vakorganisatie zonder partijpolitieke neigingen. De reizigers kwamen veelal van buiten Oisterwijk. Zij leerden het vak aan Oisterwijkse families en vestigden zich soms voorgoed toen het sigarenmaken in Oisterwijk vaste voet kreeg.

De vele Oisterwijkse sigarenmakers herbergden een veelvoud aan politieke opvattingen. Aanvankelijk voelden zij zich thuis in de socialistische 'Nederlandsche Bond van Sigarenmakers en Tabaksbewerkers'. Deze bond kreeg in 1899 een officiële Oisterwijkse afdeling na enige tijd in het geheim te hebben bestaan. Maar de verdeeldheid was groot: de geestelijkheid bleek zo repressief dat velen uit de bond vluchtten en hun heil zochten in het katholieke kamp (de RK bond werd in 1901 opgericht). Maar ook onder de 'rooien' knokten parlementairen met anti-parlementairen. De parlementairen kregen hun sterkste man in de sigarenmaker Janus Boons. Boons had heel wat af te discussiëren met zijn anti-parlementaire collega Frits van Dartel.

Maar broodroof was aan de orde van de dag. De parlementairen meenden dat een platform in Oisterwijk de socialistische zaak alleen maar goed zou doen. Daarop besloten de SDAP-leden een afdeling op te zetten in Oisterwijk. Dit gebeurde in juli 1917. Janus Boons was zonder meer de inspirator, hij werd dan ook de eerste voorzitter en het eerste socialistische raadslid in Oisterwijk (1918). Eigenbelang had Boons er overigens niet bij: hij werd ontslagen (Van Dartel trouwens als eerder), net als zoveel 'rooien', en vertrok daarop naar Amsterdam.

Het is bij de oprichting van de SDAP-Oisterwijk dat Verhulst de geschiedenis laat beginnen. Het boekje zou onbedoeld de indruk kunnen wekken dat

de Zeeuwse propagandist Lindeijer de voornaamste rol vervulde in de totstandkoming van de afdeling. Uiteraard formaliseerde deze het geheel, maar de Oisterwijkse SDAP heeft haar wortels écht in Oisterwijk. Of preciezer, in de Huifkar, waar veel socialistische sigarenmakers werkten.

SDAP-PVDA 1917-1940

Het boekje van Verhulst is leesbaar geschreven en op een prettige manier loodst de auteur de lezer door de notulen van de afdeling. Het best op dreef is Verhulst in het laatste deel, over de 'periode Visser' tot aan 1940. Vooral de gesprekken met Visser's zoon 'de jonge Jan' verluichten het geheel.

In deze zelfde periode (jaren '30) blijkt er in Oisterwijk veel te gebeuren. Fascisten zijn zeer actief, allereerst in de persoon van Emile Verriers en later natuurlijk in Zwart Front. Verhulst geeft een beeld van deze rechtse oppositie en moet helaas toegeven dat hun propaganda ook op socialisten effect bleek te hebben. De SDAP verscheen bv. in 1935 niet meer in de raad. Verhulst ziet Zwart Front hiervoor verantwoordelijk. Zijn verbazing kan hij toch niet onderdrukken: "Natuurlijk kan men zich afvragen hoe het mogelijk was dat die onzin allemaal geloofd werd".

De achterin opgenomen bijlagen (oa. verkiezingsuitslagen) maken het boekje tot een Oisterwijkse historisch document. Door tijdsdruk heeft Verhulst zich vooral moeten beperken tot notulen en verkiezingsuitslagen. Dat is jammer, want hierdoor blijven minder naar buiten tredende sociaal-democraten buiten de schijnwerper. Wat te denken van activisten als Jana Boons of veel later Willem Brugman, beiden socialist in hart en nieren, zowel in de theorie als in praktijk.

Maar al met al is Verhulst er toch in geslaagd een eerste aanzet te geven tot de geschiedenis van de arbeid in Oisterwijk. Ooit komt er een tweede deel, 1940 tot nu. De al eerder genoemde werkgroep WIGO bereidt momenteel een wetenschappelijk onderzoek voor naar het socialisme in Oisterwijk (1885-1940). Het boekje van Ben Verhulst is waarschijnlijk nog leverbaar via de Oisterwijkse PvdA afdeling.

*"70 jaar socialisme, Oisterwijk. SDAP-PvdA 1917-87", (deel 1), Ben Verhulst, Oisterwijk 1987.

OISTERWIJK TEGEN APARTHEID

In het kader van een landelijk georganiseerde actie-maand tegen apartheid vond op initiatief van Progressief Oisterwijk en het Scholieren Komitee Oisterwijk op zaterdag 27 juni in Oisterwijk een manifestatie plaats. De informatiestand in de Dorpsstraat trok veel belangstelling. Het Tilburgse koor 'Soliedair' verzorgde enkele optredens. Ze brachten strijdbare liederen ten gehore aan het winkelende publiek in de Dorpsstraat en op de Lind. Een tiental collectanten haalde geld op voor het ANC. De opbrengst was bijna f700,- Dit geld zal o.a gebruikt worden voor het opzetten van alternatieve onderwijsprogramma's en medische zorg, opvangcentra voor vluchtelingen en ondersteuning van de verzetszender 'Radio Freedom'.

Het heeft overigens nogal wat voeten in de aarde gehad voordat de Oisterwijkse collectanten vergunning kregen om geld op te halen. Bij het eerste verzoek werd door de betreffende ambtenaar als voorwaarde gesteld dat de Oisterwijkse initiatiefnemers binnen een week de statuten van het ANC moesten opsturen. Perscensuur, verboden organisaties in Zuid-Afrika? Kennelijk had men daar nog nooit van gehoord. Daarop werd de Anti-Apartheids Beweging Nederland gevraagd om te bemiddelen. Ook de toelichting van de organisatoren van de landelijke actiemaand mocht niet baten. Het ambtelijk advies aan B&W luidde: Geen vergunning verlenen voor een collecte t.b.v. het ANC.

Behalve het niet voldoen aan de eis om de statuten te overleggen van het ANC werd in het ambtelijk schrijven ook opgemerkt dat een dergelijke collecte wellicht spanningen onder de Oisterwijkse bevolking zou kunnen oproepen. Over betutteling gesproken. Nogmaals legde de AABN per brief uit waar het om ging en gaf zij het Oisterwijkse college te verstaan dat bij weigering van een vergunning alles in het werk zou worden gesteld om deze zaak in de pers en bij de rechter aan de orde te stellen. Het college van B&W koos daarop eieren voor zijn geld. Het comité mocht geld inzamelen en wel voor "de bevrijdingsbeweging van Afrika". Waar een kleine plaats al niet groot in kan zijn.

OISTERWIJK IN DE WURGGREEP VAN DE BUREAUCRATIE

Trots maakt het Kerkklokje (5-8-'87) bekend dat Oisterwijk mag gaan behoren tot de 12 selecte gemeentes die gaan proefdraaien met een volledig geautomatiseerde administratie van bevolkingsgegevens. Reden genoeg om daar even bij stil te staan.

REGISTRATIE

We weten allemaal dat de staat graag registreert, en niet alleen mensen. De nummering van de huizen bijvoorbeeld is een degelijke vorm van staatsregistratie. In Nederland bereikte deze registratie haar voorlopig 'hoogtepunt' met de invoering van het postcodeboek van de PTT (immers een staatsbedrijf). Diezelfde PTT verdient inmiddels tonnen aan het doorverkopen van persoonsgegevens aan het bedrijfsleven.

Enkele eeuwen terug waren huisnummers een unicum. Zo verbaasde de Zwitser Ludwig Meijer zich erover dat alle huizen in Oostenrijk genummerd waren. In die nummers zag hij de staat "die onverbiddelijk zijn klauwen uitstrekke over het eigendom van particuliere personen", zo schreef hij in zijn dagboek. Dit is dan ook één van de redenen dat een land als Japan nog steeds weigert huizen te nummeren.

De bemoeienis van de overheid met het persoonlijke leven van haar onderdanen is gebaseerd op het zogenaamde 'geweldsmonopolie'. Alleen de staat houdt zich het recht voor geweld uit te oefenen indien zij dit noodzakelijk acht (dmv leger of politie). In ruil daarvoor belooft zij de burgers te beschermen. Maar in de praktijk blijkt dat die bescherming niet altijd even fair verloopt: vergelijk de 'zaak Masson' of 'Van Ardenne' maarens met die van de knul die een half onsje marihuana op zak had. De staat blijkt nogal wat profijt te bieden aan een handjevol industrielen en politici. Of het nu gaat om een monarchie of om een republiek maakt niet zoveel uit. Ook in de republieken blijken aanzienlijke families behoorlijk sterk: Giscard d'Estaing bijvoorbeeld ging er prat op een afstamming te zijn van Napoleon, de Duvaliers zijn in Haiti nauwelijks van regeren te houden en in de VS duikt steeds wel weer een nieuwe Kennedy op.

ADMINISTRATIE

Om haar greep op de burgers te bewaren legt de overheid gigantische administratieve systemen aan. Om een voorbeeldje te geven: we bevinden ons allemaal in het centraal kaartregister van Financiën; zo'n vijf miljoen adressen met bijbehorende informatie zijn opgeslagen in het bestand van de inning van onroerend-goed belasting en in de vorige RRT gaven we al een beeld van de diverse politieregisters. Als dergelijke bestanden met elkaar gekruist zouden worden zou dit aanzienlijke sociaal-economische informatie opleveren. Het bedrijfsleven is daarin natuurlijk bovenmatig geïnteresseerd. Vanuit de overheid wordt steeds gemeend dat de traditionele 'kaartenbakken' falen. De bakken zouden nooit 'geschoond' worden waardoor men eeuwig in de bak blijft. Maar wie garandeert dat gecomputeriseerde bestanden wel geschoond worden? En dient het schoningsargument niet als dekmantel voor wat men werkelijk wil: het koppelen van bestaande bestanden? Van overheidswege wordt steeds geantwoord op dergelijke vragen dat men wettelijk ('Wet Persoonsregistratie') hiertoe niet in staat is. Maar deze wet bevat zoveel clausules om de geboden bescherming te doorbreken (zo'n 50 bepalingen zijn in de wet opgenomen!) dat de Wet Persoonsregistratie niet veel meer is dan een pleister op een afgezet been.

REGISTRATIEANGST

Onder staatsjuristen wordt behoorlijk pessimistisch gereageerd op de registratiegeilheid van de overheid. Men voorziet dat mensen uit registratieangst zich zo onopvallend mogelijk zullen gaan bewegen. En met onopvallend wordt uiteraard het 'algemeen wenselijk gedrag' bedoeld. De overheid is daar natuurlijk blij mee: 'afwijkingen' passen slecht in systemen (van dorpsgekken tot dienstweigeraars). Logisch gevolg is dat deze afwijkingen steeds meer gecriminaliseerd zullen worden. Verzet in de samenleving wordt ook als zeer afwijkend beschouwd: de overspannen reacties van de BVD tonen dit aan (infiltraties, brievenbussen legen, adressenbestanden in beslag nemen, etc.). Iedere burger wordt een potentiële crimineel. Daarbij zal de overheid, om aan voldoende informatie te komen, voortdurend grondrechten moeten schenden (bv. briefgeheim of huisrecht). Deze mogelijkheden zijn er inmiddels ook voldoende via de zgn. Wet Buitengewone Bevoegdheden Burgerlijk Gezag. Als dit kluisteren van gegevens technisch mogelijk is, waarom zou dit dan ook niet gebeuren?

Tegen openlijke kluitering is verzet mogelijk, maar hoe te reageren op heimelijke kluistering? Waanzinnige manipulatie met gegevens lijkt in het verschiep te liggen. De jurist Thom Holterman noemt dit schrikbeeld de 'totalitaire democratie': vergaande inbreuken op publieke vrijheden door diepgaande inmenging in het persoonlijke leven van mensen.

OISTERWIJK

De Parel van Brabant gaat dus automatiseren. Niet alleen de persoonsgegevens gaan gecentraliseerd worden, men sloopt ook de Huifkar (onderdeel van de oude gedecentraliseerde gemeentelijke dienst) om plaats te maken voor een centraal administratiekan-

toor. Als beloning krijgen alle Oisterwijkers nog een mooi administratief nummer waaraan ze hun hele leven gebonden zijn. Daarnaast biedt de nieuwe wet waarop de computerisering gebaseerd is (Wet Gemeentelijke Bevolkingsadministratie of GBA) aan de gemeente allerlei mogelijkheden om veel meer informatie vast te leggen dan waar de rijksoverheid om vraagt. Een behoorlijke gelegaliseerde aantasting van de privacy. De Gemeenteraad is verplicht een verordening aan te nemen waarin de bescherming van de persoonlijke levenssfeer gegarandeerd wordt. Veel moeten we daar niet van verwachten. Meer dan een formaliteit is dat echt niet; al eerder wezen we op de talloze mazen in de Wet Persoonsregistratie.

Een slappe troost is het dat de burger mag weten wat er over hem/haar geregistreerd wordt. Ieder Oisterwijker zou minstens eens per jaar zijn/haar 'stamboeknummer' moeten opvragen om te zien hoe het dossier vordert. Maar ook hier geldt weer: wie garandeert dat er geen andere gegevens vastgelegd worden?

De Oisterwijkse raad hoeft zich niet op de borst te kloppen. Ze is erin geslaagd haar burgers te verkopen aan de centrale overheid: een rechtse regering die tolerantie niet in haar vaandel heeft. Deze centralisatie van persoonsgegevens betekent een geperfectioneerde uitbreiding van het repressie-apparaat. Vroeg of laat zullen we daarmee geconfronteerd worden: Big Brother is watching you! Kent u al uw registratienummers al uit uw hoofd?

Voor computer-krakers ligt er een mooie taak te wachten.

IS HET HIER OORLOG?

In augustus en september zal Nederland letterlijk stikken van de militairen. Er zijn weer grote oefeningen. Zo'n 30.000 Amerikanen trekken van de Rotterdamse haven en Schiphol door Brabant naar Duitsland voor Reforger '87 (Return of the forces to Germany 1987). Rotterdamse havenbedrijven, Schiphol en de NS verlenen hun willige medewerking aan dit spektakel. al jaren vonden hevige protesten plaats tegen deze oefening omdat blijkt dat de politieke en militaire spanning in Europa verhoogd wordt. In september nemen ook nog eens honderdduizenden militairen (ook Nederlandse onderdelen) deel aan de grootste NAVO-oefening sinds haar oprichting: "Certain strike"; zo heet de bepaald niet pacifistische oefening. Oorlogsvoorbereiding in vol ornaat. In laatstgenoemde oefening zullen de modernste technieken getest worden; o.m. chemische- bacteriologische- en atoomwapens. "Certain strike" (zekere aanval) past in de nieuwste NAVO-strategie. Dacht men in de jaren '60-'70 nog dat Oost-Europese agressie in West-duitsland moest worden opgevangen, nu meent men dat de eerste klap een daalder moet zijn (desnoods door als eerste aan te vallen).

In de eerste week van september trekken de troepen door Noord-Brabant naar Duitsland. Een grote Brabantse actie tegen deze uit de kluiten gewassen vorm van oorlogsvoorbereiding vindt plaats op 19 september in Eindhoven. Voor informatie: vredeswinkel Eindhoven, tel. 040-444707. Protesteer tegen de steeds verdergaande bewapening en de absurditeit van oorlog.

REFORGER '87

HOE LANG MAG DE ROEPTOETER NOG?

Wat hebben de volgende gebeurtenissen met elkaar gemeen? Een inval bij AMOK, vervolging van de drukker van het weekblad BLUF!, regelmatige arrestaties van linkse journalisten (o.a. van De Waarheid), het opeisen van 'politie-onvriendelijke' persfoto's door justitie, aanvallen op het reclaseringsblad KRI, een overval op BLUF!, het hanteren van artikel 140 als politiek wapen (Nijmegen), arrestaties van 'plakkers', etc...

Juist, zonder teveel overdrijving mogen we toch stellen dat de aandacht van de justitiële overheid voor de linkse media ten zeerste is toegenomen. De alternatieve pers, toch al hevig opboksend tegen de gevestigde media, staat onder druk. De Rooie Roeptoeter voelt zich verwant met de linkse pers en kan daarom ook niet anders dan solidair zijn met de slachtoffers. Uit deze ernstige situatie ontstond een uniek samenwerkingsverband van linkse alternatieve bladen uit diverse regio's. Natuurlijk bleek men het politiek vaak niet met elkaar eens: maar de gemeenschappelijkheid moge duidelijk zijn.

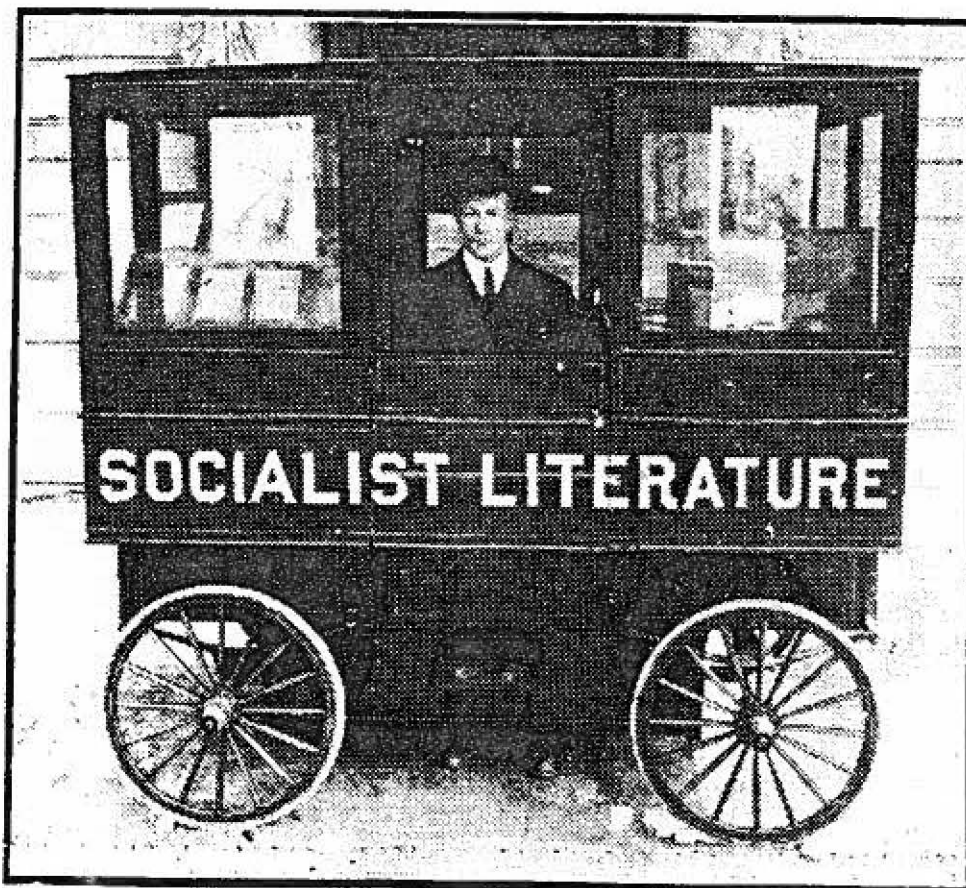
Op zaterdag 30 mei vond te Amsterdam het eerste werkcongres plaats onder de naam "werkkongres over pogingen tot onderdrukking van linkse media en beweging". De opzet zag er goed uit. Als sprekers

traden onder meer op Hugo Durieux (Coornhert Liga), Pieter Herman Bakker-Schut (advocaat), Gerard Legebeke (KRI), Hans Alderkamp (AMOK) en een spreker van BLUF! De opkomst was goed: zo'n 500 deelnemers uit heel Nederland, waaronder pamflettisten, blaadjesmakers, radiopiraten en andere actievoerders. 's-Middags werden enkele werkgroepen gemaakt die trachtten de spijkers met koppen te slaan. Echt succesvol bleek dit niet. Een uitzondering was de 'werkgroep politieke advocatuur' die met concrete plannen naar voren kwam.

Allereerst werd besloten een netwerk op te zetten van 'politiek betrouwbare' advocaten. Vooral wenste men om de 'witte plekken in het noorden en zuiden' prioriteit te verlenen. De werkgroep zal tweemaal per jaar bijeen komen.

Geheel succesvol was het congres dus niet, maar de wil om tot resultaat te komen bleek aanwezig. Het initiatief dwingt de linkse pers eens goed na te denken over repressie. Eventuele nieuwe congressen zullen bijtijds in de RRT bekend worden gemaakt.

(De werkgroep Politieke Advocatuur is gevestigd op de Nieuwe Zijds Voorburgwal 69 in Amsterdam. Bellen kan ook: 020-253243 (Henny)).

HEEFT UW BUURMAN OOK EEN GEWEER?

De handel en wandel van de Nationale Reserve

Wanneer u toevallig op de zolder van de buurman of achter in de linnenkast van uw goede kennis een heus geweer aantreft, is de kans groot dat u te doen hebt met een exemplaar van de Nationale Reserve. Iedereen die lid is van de Nationale Reserve bezit namelijk thuis een persoonlijk wapen. Dit valt op te maken uit een oproep van de adjudant-onderofficier JDJ Nuijten aan de leden van het C-444 Peloton Nationale Reserve. Deze oproep werd ook, anoniem, toegestuurd aan het redactiecollectief van de RRT. In de oproep worden de Oisterwijkse kaderleden van de Nationale Reserve opgetrommeld voor een kaderavond. Voor de RRT aanleiding om eens na te gaan wat die club van stoere mannen met geweren eigenlijk doet en hoe ze ontstaan is.

NATIONALE RESERVE
NOORD - BRABANT
444 Peloton

OPROEP KADERAVOND

1. U wordt opgeroepen om U op DINSDAG 18 AUGUSTUS 19 87
om 20.00 uur te melden in/op Kon. Willem II Kazerne - Tilburg
2. Tenuge: * XXXXXXXXXX
* XXXXXXXXXX
* XXXXXX KI 2 - KI 3 XXXXX MET:
* XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
* met / zonder persoonlijk wapen
* met / zonder binnen/buitenhelm
3. Defenprogramma: 1. Voorbespreking oefenavond 24/8
2. Verkeersluis
3. Doorzoeken voertuigen
4. Opmerkingen: a. U bent verplicht aan deze oproep gevolg te geven.
b. Bij wettige verhindering dient U mij hiervan tijdig in kennis te stellen, met duidelijk opgave van redenen.

Dinsd. 18 Augustus 19 87
De C-444 Peloton Nationale Reserve,
de Adjudant-Officier (rang)
o/l J. D. J. Nuijten
J. D. J. NUIJTEN (naam)

KOUDE OORLOG

In 1947 roept de Nederlandse regering een commissie in het leven die de oprichting moet voorbereiden van een organisatie tot "steun aan het wettig gezag". De regering wil hiermee een alternatief op poten zetten voor de vooroorlogse Burgerwachten en Bijzondere Vrijwillige Landstorm (BVL). De RRT publiceerde over deze laatste organisaties in juni 1986 (jrg.1, nr.6). Na de oorlog bestond bij rechts geruime tijd angst voor het in de oorlog gebundelde linkse verzet. Jonkheer PJ Six van de O.D. stelde als lid van de regeringscommissie voor om tenminste 20.000 geweren onder de bevolking te verspreiden omdat hij er links van verdacht minstens zoveel wapens onder haar hoede te hebben. De commissie beperkte zich op dat moment echter tot het opzetten van een vrijwillige hulp-politie en liet het soldaatje spelen over aan Six en het ministerie van Oorlog.

Een jaar later lagen de zaken geheel anders. In Tsjechoslowakije hadden de communisten het heft in handen genomen. Minister Witteman van Binnenlandse Zaken reageerde daar op 3 mei 1948 als volgt op:

"Gebeurtenissen in enige andere landen maken het noodzakelijk, rekening te houden met de mogelijkheid, dat ook in ons land te eniger tijd een poging zal worden gewaagd om door intimidatie of geweld de grondwettige regeringsvorm te vernietigen en een nieuwe orde te vestigen die slechts gepaard kan gaan met onderdrukking, dwang en slavernij. De kleine minderheid bij ons die wellicht bereid zou zijn een greep naar de macht te doen, zou, wanneer zij daarbij alleen stond, door het bestaande gezagsapparaat gemakkelijk kunnen worden bedwongen. Het is echter

niet uitgesloten, dat een dergelijke minderheid steun van buiten zou verkrijgen en dat zorgvuldig voorbereide en tegelijkertijd optredende orde-verstoringen in de West-Europese democratieën de positie van de voorstanders ener omwenteling zou versterken."

Er bestond geen twijfel over welke "kleine minderheid" de minister sprak: de Communistische Partij van Nederland.

De minister kondigde de oprichting aan van een Instituut voor Steun Wettig Gezag waarin naast de bekende rechtse weerbaarheidsorganisaties nogal wat sociaal-democraten uit NVV en PvdA toetraden. Zo nam namens het NVV Evert Kupers deel en namens de tweede kamer fractie van de PvdA Evert Vermeer en J. Tuin. Het tweede kamerlid voor de CPN Jan Haken wees de sociaal-democraten haarfijn op het gezelschap waarin zij verkeerden:

Toen ik voor het eerst een oproep van dat orgaan "Steun Wettig Gezag" las, dacht ik: hier is de hele familie verenigd: vanaf de generaal b.d. inspirator van de Burgerwacht, Duymaer van Twist tot aan de Gefreiter Evert Vermeer, vanaf de geüniformeerde Generaal tot de vroeger natuurminnende en in kuitbroek preferende rond te lopen heer Vermeer, gezamenlijk broederlijk verenigd in een orgaan dat dient ter vervanging van de Burgerwacht".

De PvdA was ingepakt door de koude oorlog en steunde onvoorwaardelijk de Amerikaanse buitenlandse politiek. De SDAP had in 1937 al het standpunt van de volledige ontwapening laten vallen tot tevredenheid van de professionelen. De PvdA was een aanvaardbare coalitiepartner geworden die zelfs bereid bleek om Nederlandse soldaten naar Indonesië te zenden om daar de vrijheidstrijders uit te moorden. De PvdA groeide steeds meer in het burgerlijk verzuilde politieke systeem. De wens om een vinger in de pap te houden (meeregeren) leidde tot het op de achtergrond schuiven van socialistische beginselen. Waarschijnlijk dacht de PvdA op die manier te voorkomen dat "Steun Wettig Gezag" een louter (extreem) rechtse club zou worden.

DE KLAD IN DE RESERVE

Naast het Instituut "Steun Wettig Gezag" werd de Nationale Reserve opgezet. Deze kende een korte bloeitijd (17.940 mannen) en werd overvloedig van overheidsgelden voorzien. In de jaren vijftig komt er echter al de klad in. Het wordt steeds ongeloofwaardiger om devijand binnen de eigen grens te projecteren (de CPN schrompelde electoraal ineem) en gebeurtenissen in het buitenland (inval Russen in Hongarije) verschoven de aandacht naar de buitenlandse vijand.

De animo voor "Steun Wettig Gezag" liep terug en in 1958 werd het instituut opgeheven. De Nationale Reserve bleef wel bestaan maar haar taak werd omgebogen naar optreden in oorlogssituaties. Het bestrijden van binnenlandse onrust verdween naar de achtergrond. Toch werd er nog wel degelijk gespeeld met de gedachte om de Nationale Reserve in te zetten bij binnenlandse onrust zoals in 1967 tijdens de rellen bij het huwelijk van Beatrix en Claus. De Reserve werd in 1975 ondergebracht bij het Nationaal Territoriaal Commando, een afdeling van het leger die speciaal gericht is op binnenlandse verdediging.

HEROPSTANDING?

In 1979 achtte de Nationale Reserve de tijd rijp om haar ledenbestand, dat sterk teruggelopen was, met behulp van een publiciteitscampagne aan te vullen. In gespierde koude oorlogstaal plaatsten de generaals hun slogans in de krant: "geef een stukje van je vrije tijd, voor als het er op áán komt". Er werd in twee jaar een flinke aanwinst geboekt van 10.000 mannen en het tekort werd tot 10% gereduceerd. In een periode van massale werkloosheid zagen sommige jongeren blijkbaar wel wat in het tenue van de Re-

serve. Ook clubs als het OSL trachten jongeren te bewegen dienst te nemen in de Nationale Reserve.

EEN CLUB OM IN DE GATEN TE HOUDEN!

In mei 1982 legde de actiegroep Onkruid beslag op de zgn. PMC-papers. Hieruit blijkt de directe betrokkenheid van de Nationale Reserve bij puur binnenlandse aangelegenheden zoals bij de dumping van radio-actief afval. Het door Onkruid buitgemaakte materiaal werd echter door de politie in beslag genomen. Men heeft blijkbaar wat te verbergen!

FRITS HOLLEMAN: FABRIKANT, RENTENIER EN MILIEU-ACTIVIST

DE HOLLEMANS NAAR OISTERWIJK

Geboren te Zijndrecht op 4 januari 1828 komt Frits Holleman al op één-jarige leeftijd naar Oisterwijk. Zijn vader Arnold start hier samen met zijn oom Wouter een garancine-fabriek. Dit is een fabriek die rode kleurstof vervaardigt uit de meekrap-plant. Het rivierwater in Oisterwijk was beter geschikt voor de fabricage dan het water in Zijndrecht. De jonge Frits gaat naar een kostschool in Lille, studeert voor ingenieur in Hannover en werkt daarna een tijdje op de fabriek. Hij keert terug naar Oisterwijk waar hij in 1852 deelgenoot wordt van de fabriek van zijn vader en oom welke dan gelegen is aan het kerkeind.

Arnold Holleman woonde met zijn gezin in pand Lind 42 (het Balbiaan-Verster huis). Kort nadat Frits getrouwd was (1858) heeft hij opdracht gegeven tot het bouwen van een villa voor hem en zijn echtgenote. Het is de, later zo genoemde, villa De Huifkar. Voor de kinderen van Frits Holleman is het in deze villa altijd goed vertoeven geweest. In 1894 schilderde een schoondochter van Frits de villa, toen nog in haar volle glorie. Tijdens een familieunie (31.8.1947) declameerde een neef van Frits een gedicht waarin de blijde herinnering aan de villa doorklonk:

"Ziet ge dat witte huis wel tronen,
En hoort ge wel die blijde tonen?
Muziek en lach, aan vreugde rijk?
Mijn lieve,
DAT is Oisterwijk."

VAN FABRIKANT NAAR MILIEU-ACTIVIST

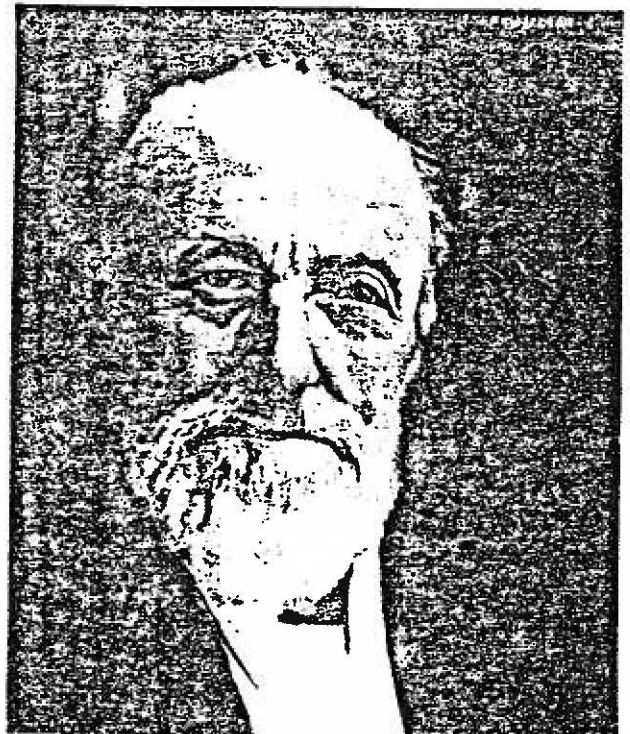
Vanaf 1875 zet Frits Holleman de fabriek aan de kant en wordt hij rentenier. Hij steekt zijn tijd in het doen van uitvindingen (waarvoor hij in 1864 al een onderscheiding had ontvangen van de National Academy of Great Britain) en in wetenschappelijk werk gericht op het tegengaan van milieu vervuiling.

Zijn ergernis richt zich in eerste instantie tegen de Tilburgse wolfabrikanten die hun vuil water zomaar in de riviertjes lozen, o.a. in de Voorste Stroom waaraan ook de tuinzijde van Frits' villa grensde.

Frits Holleman draagt enkele oplossingen aan voor de gemeente Tilburg en als een ware activist bespreekt hij zijn plannen in oktober 1896 via openbare vergaderingen.

APPEL OP DE POLITIEK

In 1897 stuurt Holleman een adres naar de Tweede Kamer. Hij dringt erop aan dat in Netherland, evenals in het buitenland, het verontreinigen van openbare wateren bij de wet verboden gaat worden. Hij wendt zich zelfs tot de koningin-regentes. Alles tevergeefs; er werd slechts een staatscommissie ingesteld.

Frits Holleman vertrekt rond die tijd naar Den Haag, nadat hij de villa aan de jonge sigarenfabrikant Hamers heeft overgedaan. Maar hij heeft nog wel bezittingen in Oisterwijk waardoor hij vorderingen kan instellen. Als de politiek niet meewerkt stapte Frits tenslotte naar de rechter met zijn zoon Samuel Willem als advocaat. Het proces verloopt succesvol, de krant van maart 1915 maakt melding van een hoerastemming in Oisterwijk:

"Met grote ingenomenheid is hier tijding ontvangen, dat in het proces-Hollemancont'de de gemeente Tilburg, over de vervuiling van de Voorste Stroom, de Hoge Raad een voor de gemeente Oisterwijk gunstige beslissing heeft genomen. Het afvalwater van de tilburgsche fabrieken zal niet meer in dien stroom mogen worden geloosd. Van vele huizen wapperde de vlag."

De vervuiling zou echter niet stoppen. De gemeente Tilburg betaalde liever de eisen tot schadevergoeding dan te stoppen met het lozen van afvalwater. De winst van de Tilburgse textielbaronnen ging boven alles. Het heeft Tilburg flink wat geld gekost. Op aandringen van de Oisterwijkse VVV werden er tot die jaren vijftig door tientallen Oisterwijkers met succes processen gevoerd. Pas in de jaren vijftig, lang na de dood van Frits Holleman, besloot Tilburg over te gaan tot biologische reinigingsinstallaties.

TWEEDE NELSON MANDELA LOOP

Op zondag 20 september a.s. om 14.00 uur organiseert de recreatieve voetbalvereniging D.J.M. de tweede Nelson Mandelaloop in Tilburg. Het betreft een trimloop over een gesloten stratenparcours van 2,5 km. in de wijk Goirke. Er zijn drie afstanden te lopen, nl. 2,5; 5 en 10 km. De start en finish bevinden zich aan de noorzijde van het Wilhelminapark. In het gebouw van de Surinaamse welzijnsstichting, gevestigd aan Wilhelminapark 56, tegenover de start- en finishplaats, zijn omkleed- en verfrissingsaccomodaties gevestigd.

De kosten van deelname bedragen f5,- per persoon, ongeacht de te lopen afstand. De opbrengst van de inschrijfgelden komt geheel ten goede aan de ondersteuning van een ANC-vluchtelingenschool te Dakawa in Tanzania. De organisatiekosten worden gedekt door subsidies en sponsorbijdragen.

Na beëindigen van de loop krijgt iedere loper en loopster een herinneringsvaantje uitgereikt. Inschrijving voor de loop is mogelijk vanaf 1 september door storting van f5,- op gironummer 5662855 t.n.v. de penningmeester van r.v.v. DJM., Langestraat 25, Tilburg, onder vermelding van "tweede Nelson Mandelaloop". Ook kunt u nog op 20 september vanaf 12.00 uur aan de kramen bij de start- en finishplaats zich aanmelden. Een fraaie button geldt als bewijs van inschrijving.

Meer informatie is beschikbaar tijdens kantooruren op het Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking, tel. 013-351523, of bij leden van de organiserende vereniging: Wilbert Willems, tel 013-435595, Joost de Kort 013-356979.

CPN SCHOLINGEN

De CPN afdelingen Oisterwijk en Tilburg organiseren een scholingscyclus waaraan naast de leden ook andere belangstellenden kunnen deelnemen.

Het programma ziet er als volgt uit:

29.9.87.: Leo Molenaar over nederlandse weg naar het socialisme.

6.10.87.: Frank Biesboer over CPN, vakbeweging en arbeidersklasse.

13.10.87.: Elly Izeboud over vernieuwingskoers van de Communistische Partij van de Sowjet-Unie

20.10.87.: scholing over economische crisis in de jarentachtig met als inleider Pim Juffermans.

3.11.87.: MARCUS BAKKER OVER PROGRESSIEVE MACHTSVORMING

De eerste 4 scholingsavonden worden gehouden in de Links Akkoord winkel, Nieuwlandstraat 39 Tilburg en beginnen om 20.00 uur.

Voor de scholingsavond met Marcus Bakker wordt nog uitgekeken naar een plaats.

Indien je je vooraf aanmeldt voor de scholing krijg je de scholingsartikelen thuisgestuurd.

Opgave bij CPN secretariaat, tel. 88564.

Ik neem de Rooie Roep-toeter
Steunabonnement minimaal
f 5,- op giro 5264985
t.n.v. werkgroep cpn.ppr.psp
te Oisterwijk